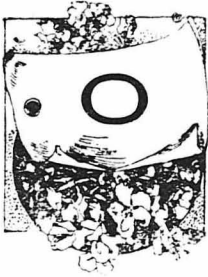

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. Α. ΑΡΕΝ

Ο ΦΟΝΗΑΣ ΤΗΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ

Παίξτο, ένας στεγνός κι' ήλιοψημένος Σε-δωλλίανος, άδειασε με μιá άδωστη δίψα τó ποτήρι του κι' ύστερα με κτύπησε στά μάτια με τó λυπημένο βλέμμα του...

— Δέν χωράει καμιά άλλη εξήγησι, σε-νιό! μού ελτε με φωνή βραγνή από την άγανία. 'Ο Κριστοπιάλ χτυπήθηκε από τή κακή μοίρα, όπως χτυπιέται κανείς από τήν άδίαποτη σφαίρα ενός κανιά. Τό περιμνε άλλωστε κι' ó ίδιος πώς θά τόν έφαισε κάποιο μεγάλο κακό.

Ναι... Μού τó ελχε πει λίγες ώρες πριν γινει ή φρασαρία στό καμπαρέ, όπου πηγαινάμε κι' οι δυό κάθε νύχτα, γιά τά φλογερά μάτια μιάς χορεύτριας...

Αυτή ή γυναίκα χόρευε με τόσο πάθος πού έκανε τό αίμα μας νά κυλάει σάν φωτιά μέσα στις φλέβες... Τήν έλεγαν 'Ισαβέλλα. Έλχε, όπως βλέπεις, σενιό, ένα όνομα βασιλεύσας!...

Τήν ώρα λοιπόν πού χόρευε ή 'Ισαβέλλα, χτυπώντας τις καστα-νιέττες της, μού άνάφερε ó Κριστοπιάλ τó κακό σημάδι πού ελχε άπάντησε τό ίδιο πρωί. Κι' ήταν τόσο παραγμένο, σάν νά χτυπού-σε κιόλας στήν πόρτα του ή συμφορά...

'Ο φτοχός! Έλχε συναντήσει μιá κηδεία πού έβγαине από τή Σάν-τα—'Αννα και τρεις νοσοφθαλμοι, πού τήν ακολουθούσαν έλχαν καρ-μείο πού τó μάτι τους άπάντο του!...

Δέν υπάρχει πιά κακό συνανάν-τημα, σενιό! Τέντωσε βέβαια τό δείχτη και τό μικρό δάχτυλο μου-στά γιά νά ξεροχίση τó κακό μά-τι, μιá ήταν πειά άργά. 'Η κη-δεία έστριψε τή γωνία κι' οι νο-νόφθαλμοι κιντάζανε τώρα άλλω- με τις διαβολικές ματιές τους...

Ήταν πού άμορφο και γερό παιλχηάκι ó Κριστοπιάλ. Μά δέν τού άρεσε καθόλου ή δουλειά. 'Ε-λεγε ότι ελχε πολύ τριμερά χέ-ρια και δέν μπορούσε νά δουλειή στή φράντζικα. Τού άρεσαν πάν-τα τά μικρωδάτα παιγία και δέν κινάτζε ποτέ από τά δικά του. Κι' έρωγιζε πάντα μιá ιαστιζα μέσα στό νερό πού έπινε, γιατί έλεγε ότι τά φίλα γινόντουσαν έτσι φλογερά μαζί και παγωμέ-να!...

Γιά νά ζήση ώστόσο, πουλού-σε τις Κυριακές και τις έσπετες κρύο νερό μι' ένα ήλινο κμποτί-χος στόν στίβο. 'Ετσι, παρακολ-ουθούσε και τις ταυρωμαχίες, ά-κουμπώντας στά κάγκελλα.

Τις καθημερινές πάλι, μι' ένα άσπρο γανδουράκι, γούριζε στις ο-νομαχίες και πουλούσε φροδιτά της έποχής. 'Α! ελχε βρει μιá δουλειά πού δέν τόν κορυάζε διόλου.

Κάθε βράδυ λοιπόν, άφού τάζε τó γάιδαρό του, έχότανε από καμπαρέ γιά νά πη ένα ποτήρι κρασί και νά ίδη τις χορεύτριας...

'Εκει γνωριστήκαμε, γιά τήν κακή μας τύχη!... 'Εγώ ήμουν τότε φροιτητής της 'Ιατρικής κι' έπήγαινα εκεί πέρα, όταν τέλειωνα τή δου-λειά μου στό νοσοκομείο.

Τις πρώτες ήμέρες λοιπόν είχαμε ρίξει ó ένας τού άλλου άγριες ματιές, έτοιμοι, με τό χέρι στήν τσέπη, νά τραβήξουμε τή αναβάγια... Είχαμε καταλάβει ότι κιντάζαμε κι' ó δυό τήν ίδια γυναίκα! 'Επειτα όμως, οιά-οιά, γίναμε φίλοι, γιατί καταλάβαμε πώς κι' ó δυό μας αγαπούσαμε μιá γυναίκα δίχως καρδιά...

Ξέραμε ότι ή 'Ισαβέλλα δέν ήτανε γιά μιάς. Δέν είμαστε ούτε άρεντάδες, ούτε λινόσιοι και δέν θά μπορούσαμε νά τήν κάνουμε δική μας ούτε με τόν έρωτα, ούτε με τó λεπτά. Μπορούσαμε όμως νά μιλάμε γι' αυτήν, δίχως νά τολμήση κανείς νά κοροιδέψη τόν άλλο...

'Όταν μιλούσαμε, ó Κριστοπιάλ έλεγε ότι ή 'Ισαβέλλα ήταν άξι-ολάτρευτη γιατί ήξερε νά χορειή ήδονικά και γιατί ελχε φειδίσο σώ-μα, ένα έγώ ήπιστήριζα ότι δέν ελχε ξαναίσει πιά άμορφο πρόσωπο από τό δικό της.

— Ναι, δέν λέω, είνε άμορφη! φώναζε ó Κριστοπιάλ. 'Όμορφες όμως γυναίκες βρίσκεις παντού, μιá πουθενά δέν θ' άπαντήσης μιá άλλη χορεύτρια σάν κι' αυτή! Και θά τό δημολογήσης, γιατί μιá τή «Σάντα Πουρίσσιμα» πού μιάς άκούει, θά σου καρφώσω τήν καρδιά με τή αναβάγια μου!...

'Ο Κριστοπιάλ ήταν πιά δυνατός από μένα. Γι' αυτό παραδεχό-μουν πάντα ότι ελχε δίκιο...

'Αρχίζαμε λοιπόν έπειτα νά κινάζουμε ó ένας δίπλα στόν άλλο, μιá μέσα μας, βράζαμε από τό θυμό μας.

Καταλαβαίνεις όμως, σενιό, ότι αυτή ή ιστορία δέν μπορούσε νά κρατήσει πούλ καιρό! Τό πάθος μας γιά τήν 'Ισαβέλλα μιάς βασάνισε. Και δέν κράτησε... Ναι... 'Αρχισα νά έχθρευόμια αυτή τή σκληρό-καρδη γυναίκα... Κι' έπήρα τήν άπόφασι, τρελλός όπως ήμουν και τυρωμένο από τό πάθος μου, νά τήν εκδικηθώ... Και τήν εκδι-κήθηκα...

'Ενα πρωί λοιπόν, μιá γυναίκα πού καθότανε στό ίδιο σπίτι με τήν 'Ισαβέλλα, έτρεξε σάν τρελλή στό δρόμο φωνάζοντας απαρηχτικά: — Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Τά πόδια της άφιναν άπάνω στό δρόμο κόκκινα άχνάρια. Καθώς έβγαине, ελχε γλυστοήσει σέ μιá μαύρη λάμνη, στό σκοτεινό άκόμη διάδρομο...

Ήταν αίμα! 'Εβλεπε τώρα ότι ήταν αίμα! Κι' έτρεχε μέσα στό δρόμο ουρλιάζοντας σάν νά τήν κινηγούσαν δολοφόνοι...

Έξέ λίγο άστεινομικοί πού έτρεξαν μέσα στό σπίτι, βρήκαν τήν 'Ισαβέλλα στήν καμαρά της με κοιμένο τό λαμό. Τό αίμα ελχε πε-ράσει κάτω από τήν πόρτα της καμαράς της κι' ελχε μαζευτεί στό σκοτεινό διάδρομο...

'Η άστεινομία δέν έφαξε και πούλ γιά νά βρη τόν φονηά. 'Η χο-ρευτρια δέν ελχε κανένα φίλο. Ζούσε μονάχη της. Μά ελχε δυό θαυ-μαστάς, πού τήν γεμίζανε με φιλοφρονήματα και τήν συνόδεσαν καμ-ιά φορά ως τό σπίτι της, όταν έλκανε τό καμπαρέ: εμάς!

'Υστερ' από μιá ώρα λοιπόν ήρθαν οι άστεινομικοί στό νοσοκο-μείο γιά νά μ' άνακρίνουν. Με βρήκαν με τήν άσπρη μπλούζα τού γιατρού... Τους είπα ότι δέν ή-ξερα τίποτα κι' έτσι τό περισημέ-νο βράδυ ελχα φύγει μόνος μου από τό καμπαρέ, κατά τά μεσά-νυχτα... 'Ενας συμφοιτητής μου, γιά νά με βοηθήση, πετάχτηκε στή μέση και τούς είπε ότι μι' ελχε βρει στό δρόμο κι' ότι μού έκανε σιτυροφία ως τό σπίτι μου, όπου είχαμε καθήσει μαζί και διαβά-ζαμε ως τά ζημεφώματα... Αυτή ή φρενιά τού φίλου μου, τούς έπει-σε. 'Επειτα, είμαστε φροιτητά! Εί-μαστε έπιστημονες!... Δέν είμα-στε τού δρόμου!

Μ' άμνησαν λοιπόν ήσυχο.

Τήν ίδια ώρα όμως άλλοι άστει-νομικοί χτυπούσαν στήν πόρτα τού Κριστοπιάλ. Αυτός όμως δέν ή-ταν από τούς ανθρώπους πού ά-νοίγουν τήν πόρτα τους στόν πρω-τό πού θά τήν χτυπήση... Κτύπη-ξε από μιá χαρδάρια, είδε τις στο-λές τους και χωρίς καλά-καλά νά ξέρη τί τόν ήλειαν, ξεκρίμασε τό τουφέκι του. Μπορεί νά ελχε και τίποτα καλές ιστορίες με τήν ά-στεινομία και μού τις ελχε κούψει...

Ποιάς ξέρει;...

'Όταν λοιπόν οι άστεινομικοί άρχισαν νά σπάζουν τήν πόρτα του, τούς έφράζε... 'Αμέσως σομαρίστηκαν χτυπιένοι δυό άπ' αυτούς. 'Ο Κριστοπιάλ τότε έσπρωξε όλα τά έπιπλά της καμαράς του πίσω από τήν πόρτα και στή δεύτερη έπίθεση, σκότωσε άλλους δυό άστεινομ-ικούς. Χρειάστηκε τότε νά φέρον γερά χόρτα και νά τόν κινάτισουν σάν μιάν άλεκτού μέσα στήν τρύπα της.

Τόν έπιασαν έτσι και τόν πήγαν στό τμήμα. 'Όταν όμως τόν ρώ-τησαν ποιάς ελχε σκοτώσει τήν 'Ισαβέλλα, εκείνος γούλωσε τά μά-τια του κατάπληκτος! Μά δέν τόν πίστεψε κανείς. 'Όσο κι' άν φώ-ναζε ότι ήταν άθώος, δέν τόν πίστεψε κανείς, σενιό!... 'Επειτα, ελ-χε σκοτώσει τέσσερες άστυφύλακες!... Δέν θά τή γλύτωνε, λοιπόν...

Δέν θά ήταν μάταιο, σενιό, νά δημολογήσω ότι έγώ ελχα σκοτώ-σει τήν 'Ισαβέλλα;... Ναι... 'Εγώ της ελχα κόψει τό λαμό με τή αναβάγια μου... 'Όταν έβρυγα από τό καμπαρέ, πήγα και κρύ-φτηκα στήν καμαρά της, άνοίγοντας τήν πόρτα της μι' ένα άντικλειδί... Κι' ύστερα, όταν ήθε εκείνη... δέν ήξερα πειά τί έκανα... της έ-φράξα τό στόμα με μιá πετσέτα... τήν έκανα δική μου... και τή σκό-τωσα!...

Ναι!... 'Εγώ είμαι ó δολοφόνος της 'Ισαβέλλας, σενιό! Δέν μού έ-ρεσα βέβαια νά τό κρατήσω μυστικό ως τό τέλος... Μά όταν τό εί-πα, κανείς δέν με πίστεψε, γιατί όλοι ήξεραν ότι ó Κριστοπιάλ, πού πθάνε άπάνω στήν κρεμάλα, ήταν ένας κακοτύπος... 'Αλλοίως δέν θά σκότωνε και τούς άστυφύλακες!... Και τώρα όλοι με νομίζουν γιά τρελλό... Λένε ότι τρελλάθηκα γιατί ελχα χάσει πειά τήν 'Ισαβέλλα! Μά σεις με πιστεύετε, σενιό, δέν είνε άλλθεια;...

'Ο Παίξτο ελχε γείρει πίσω τήν κεφαλή του, κλωμός σάν πε-θαμένος, και με κτύπησε μι' ένα βλέμμα τρελλού. Μά έγώ τόν ελχα πιστέψει κι' έσκυβα τό κεφάλι, δίχως νά μιλώ...

Z. A. APEN

'Ισαβέλλα